

ΟΥΡΑΝΙΑ ΖΑΒΙΤΣΙΑΝΟΥ-ΣΔΡΙΝ

Με την λευκὴν στολὴν τῆς νοσοκόμου, τὴν ὁποίαν ἔσπευσε καὶ πάλιν γὰ περιβληθῆ, ἀφιερῶθη ἀκούραστος εἰς τὸ προσφιλές της ἔργον τῆς περιθάλψεως ἀσθενῶν ἢ εὐγενῆς κόμησα κ. Οὐρανία Ζαβιτσιάνου-Σδρίν, τὴν ὁποίαν ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωγία συγκαταριθμεῖ ἤδη μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν μελῶν της. Ἡ κ. Ζαβιτσιάνου, ἡ γνωστοτάτη ὡς συγγραφεὺς κοινωνικῶν μελετῶν καὶ τοῦ τόσον ἐπιτυχόντος θεατρικοῦ ἠθογραφικοῦ ἔργου ἢ «Ἴσχυς τοῦ μίσους», διεκρίθη πάντοτε ὡς φιλόανθρωπος. Ἀπὸ νεαρῶτάτης ἡλικίας ἐν Κερκίρα ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ πάσης εὐπορίας, μετέχουσα ἐπιτροπῶν, προεδρεύουσα συλλόγων, ἐξαιρετικὴ δὲ ὑπῆρξεν ἡ δράσις της εἰς τὰ νοσοκομεία. Διὰ τὴν πολυσχιδὴν ἐργασίαν, ἣν οἰκειοθελῶς καὶ προθύμως προσέφερε πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ Καλοῦ, διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ ἀγαθοποιὸν αὐτῆς δράσιν ἐκοῦσμήθη μετὰλλια ξένα καὶ ἰδικὰ μας τῶν δύο τῶν λευταίων πολέμων—ἀληθινὰ ἀριστεία τιμῆς διὰ τὴν ἀφιερῶσασαν ὅλας τὰς ψυχικὰς της δυνάμεις ὑπὲρ ἔργων κοινωνικῆς ὠφελείας καὶ περιθάλψεως. Λὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ ὄνομα τῆς κ. Ζαβιτσιάνου-Σδρίν θὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἐπ' ἐσχάτων ἤρρισε νὰ ἀναγνωρίξῃ καὶ δι' ἠθικῆς ἀμοιβῆς νὰ ἐνισχύῃ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ἰδίᾳ ὑπὲρ τῶν τραυματιῶν τοῦ πολέμου πολυτίμω-παρεχομένας ὑπὸ τῶν Ἑλληνίδων.

ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Καθιερώθη νὰ γράφεται κάθε χρόνον ὅτι ἡ θεατρικὴ θερινὴ περίοδος προμηνύεται ζωηρά. Ἐν τούτοις ἐφέτος ἡ πρόρρησις κυριολεκτεῖ, διότι ἡ ἐργασία τῶν θεάτρων εἶνε ἱκανοποιητικὴ. Πρὸς τούτοις ἐφέτος θὰ πραγματοποιηθῆ καὶ μία παλαιὰ εὐχὴ τῶν θεατροφίλων. Ὁρισμένα θέατρα νὰ παίξουν ὀρισμένα θεατρικὰ εἶδη καὶ ὅχι ὁ αὐτὸς θίασος νὰ παίξῃ ὅλα, δράμα, κωμωδίαν, ἐπιθεώρησιν, ὀπερέτταν· διότι ὅσον πλούσιον προσωπικὸν καὶ ἂν ἔχη ὀδύνατον νὰ εὐδοκίμησῃ οὔτε εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν. Ἐφέτος λοιπὸν οἱ θίασοι Κοτοπούλη, Κυβέλης θὰ παίξουν ἀποκλειστικῶς δράμα καὶ κωμωδίαν, οἱ θίασοι Ἀφεντάκη, Παπαϊωάννου ὀπερέττας, οἱ θίασοι «Διονυσίων», «Ἀλάμπρας», «Πανελληνίου» καὶ «Πλέσσα» ἐπιθεωρήσεις.

Οἱ δραματικοὶ θίασοι, μετὰ τὴν ἔλλειψιν νέων ἔργων ὡς ἐκ τῆς ἀναστολῆς τῆς συγγραφικῆς παραγωγῆς ἐν Ἑυρώπῃ, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν καλὴν ἐποχὴν τοῦ ρομαντισμοῦ. Ἐκ τοῦ παλαιοῦ δραματολογίου ἀνεσύρθησαν εἰς τὴν ζωὴν ἔργα σχεδὸν λησμονημένα. Οἱ θεατροφίλοι εὐχαρίστως ὑπεδέχθησαν τὰ σοβαρὰ αὐτὰ καὶ διδακτικὰ δράματα μετὰ λεπτὰς συγκινήσεις καὶ αἰσθηματικὰς φράσεις, ὡς μίαν ἀνακούφισιν ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ἀηδεῖς ὑπαινιγμοὺς τῶν σόκιν ἔργων, μετὰ τὰ ὁποῖα τροφοδοτεῖται τὸ νεώτερον θέατρον.

Θέατρον Κοτοπούλη

Διὰ πρώτην φορὰν ἐπαίχθη ἐν παλαιῶν ἔργων τῆς ἔγνωριδος Μεύλακ καὶ Ἀλεβύ, «Τὸ Τζιτζικιάκι»

Τζιτζικιάκι εἶνε ἓνας χαριτωμένος τύπος κοριτσιοῦ παιδρῶν καὶ ἀνοικτόκαρδου, ἀνήκοντος εἰς περιθευόντα θίασον σαλτιμπάγκων. Τέκνον ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας, εἶχε κλαπῆ ἀπὸ τοὺς Τουγγάνους καὶ κατήχησεν ἐν εἰδος Κουρελιῶ. Ἄλλ' ἡ καταγωγὴ της ἀποκαλύπτεται· καὶ ἐνῶ ἡ θεία της θέλει νὰ νυμφεύσῃ τὸ Τζιτζικιάκι μ' ἓνα νέον τοῦ καλοῦ κόσμου, τὸ ἀτίθασσον αὐτὸ ἀγριοκόριστον ἐπιστρέφει εἰς τὸ παλαιὸν περιβάλλον καὶ νυμφεύεται ἓνα ζωγράφον μετὰ τὸν ὁποῖον ἠγαπᾶτο. Τὸ ἔργον μολονότι παιδρὸν, ἔχει ὑπόθεσιν ἄτονον, παρελείφθησαν δὲ διάφορα παίγνια τοῦ ἀκροβατικοῦ θίασου, τὰ ὁποῖα τὸ καθιστοῦν θεαματικόν. Ἡ δ. Κοτοπούλη ὡς Τζιτζικιάκι ἔπαιξε μετὰ πολλὴν ἀφέλειαν καὶ φυσικότητα.

«Τὸ μυθιστόρημα ἐνὸς ἀπόρου νέου» καίτοι ἀριθμεῖται σχεδὸν ἡμίσεως αἰῶνος ζωὴν, παίζεται ἀκόμη ἐνίοτε εἰς τὸ Παρισινὸν Odeon καὶ εἰς τινὰ Ἱταλικὰ θέατρα. Ἡ ὑπόθεσις ἔχει τὸ αὐτὸ θέμα μετὰ τὸ ἔργον τοῦ Κρουασσὲ «Ἡ καρδιά κυβερνᾷ» τὸ ὁποῖον καὶ ἐφέτος ἔπαιξεν ὁ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλη, ἀλλὰ ἡ ἐκτύλιξις τοῦ θέματος γίνεται κατὰ διάφορον τρόπον. Τὸ «Μυθιστόρημα τοῦ ἀπόρου νέου» ἀνήκει εἰς τὴν ρομαντικὴν σχολὴν· εἶνε ἄπλοον κατὰ τὴν πλοκὴν, κυρίως δὲ στηρίζεται εἰς τὸν ἀκάμπτου ἠθικότητος καὶ εἰλικρινείας χαρακτῆρα τοῦ ἀπόρου νέου, τὸν ὁποῖον δὲν συγκινεῖ ποσῶς τὸ χρῆμα, ἀλλ' ἀντιμετωπίζει τὰς διαφόρους ἐλαστικὰς κοινωνικὰς ἐκδηλώσεις μετὰ ἀξιοπρέπειαν καὶ χρηστότητα. Τὸ ἔργον ἂν καὶ μακρὸν—εἰς 4 πράξεις καὶ 6 εἰκόνας—δὲν κουράζει, διότι -